

DUCHAMP, MAN RAY, PICABIA, VALL PALOU

La Fundació Vallpalou pren embranzida. Després de la mostra de l'Artur Aguilar obre l'Espai 3 a l'avinguda Tortosa amb una intervenció pictòrica de Pere Bellés. Després ens sorprèn amb unes jornades intenses de dos dies en què es recorda la rellevància dels anys vuitanta i noranta a Catalunya, amb la presència física de molts dels protagonistes d'aquell moment eufòric. Els debats es transmetien en directe a les xarxes i va ser molt interessant advertir l'entusiasme d'aquelles dècades, especialment si es contrasta amb el present.

Totes aquelles discussions i connexions en directe tenien com a fons unes pintures noves de la Teresa Vall Palou d'una vitalitat cromàtica. L'exposició Volva de pols, cuca de llum ja estava, llavors, muntada, i els assistents a les jornades vàrem poder previsualitzar una exposició que ara ja s'ha inaugurat. Composicions de gran format, de factura recent, on es mostra molt vitalista, amb l'ús de colors blaus i vermells que ordenen uns cercles damunt la superfície blanca del fons. Va ser una molt bona idea tenir aquestes obres recents al mateix moment que crítics, artistes i galeristes discutien mentre coneixien la Fundació i es retrobaven amb la ciutat de Lleida, en una època en què molt poques persones es desplacen. Organitzar uns debats en plena pandèmia té un gran mèrit donades les restriccions.

Quan les taules rodones acabaven, els participants eren enregistrats en una sala adjunta per respondre a preguntes dels organitzadors. Vaig passar per aquest qüestionari i mentre gravaven vaig veure que a les parets d'aquesta sala penjaven obres de Marcel Duchamp, Man Ray i Francis Picabia. Va ser una sorpresa, però no vaig tenir temps de preguntar. La Pilar Parcerisas, que ara programa les exposicions, és una gran coneixedora de Man Ray (li va dedicar una mostra a vincular Cristòfol i el fotògraf: Man Ray, llums i somnis [2006]) i també de Marcel Duchamp (ha escrit el llibre Duchamp en España [2009]) i ha comissariat una mostra sobre el tema Marcel Duchamp. Don't forget (2013-2014) i Dalí, Duchamp, Man Ray. A chess game (2016).

Ara veiem com al costat de la mostra de Teresa Vall Palou s'exposa una selecció d'obres de tots tres referides al moment en què s'interessen per les màquines i les extensions eròtiques que impliquen, a través d'edicions, pintures i imatges fotogràfiques. Ai!, com n'estaria de content l'Enric Crous. Especialment ell. La revista Art, l'antiartística publicació lleidatana dels anys 30, va publicar força imatges de Man Ray en aquest sentit. Crous, podríem dir, era el més apassionat per aquesta immersió libidinal de les màquines i hauria estat encantat de veure l'impacte que aquestes obres en aquella època haurien pogut tenir a la societat lleidatana. Ara no passa res, ja que a ningú sorprèn l'erotisme postcubista, però en aquella època va ser una veritable innovació prèvia al que després practicaven els surrealistes.

La Fundació Vallpalou no només s'ha animat a exposar-ho, sinó que ha incorporat a la seva col·lecció el Green Box, La Mariée mise à nu par les célibataires, cinc gravats del Gran Verre, i l'edició numerada de Piston de courant d'air, totes de Marcel Duchamp, i una fotografia de Man Ray del 1923. Tenir aquestes obres a Lleida és tot un privilegi. La Teresa s'ha inspirat per fer un parell de litografies basades en aquest esperit d'aquests tres dadaistes que cercaven treure l'art dels salons i dels museus per connectar-lo amb la vitalitat de la vida quotidiana.

Josep Miquel García,

Crític d'art

Diari Segre (06/12/2020)

EL MISTERIÓS 'GREEN BOX' DE DUCHAMP

[...] Al costat del trio d'asos dadaista, també s'exposa una selecció de les últimes composicions pictòriques de Teresa Vall Palou, algunes creades durant la pandèmia que l'artista ha titulat a partir d'un vers de Parcerisas, "*Volva de pols, cuca llum*", que al·ludeix a dos estats d'ànim antagònics en procés de metamorfosi.

Les últimes pintures de Teresa Vall Palou són composicions que segons Pilar Parcerisas "sorgeixen d'una necessitat interior, allunyades d'aparences i objectes externs, en el qual l'impuls vital ordena el color i els materials". "Les composicions juguen amb el color i la forma, del caos a l'ordre, del particular a l'universal, de l'objecte al subjecte. És una obra oberta a cada espectador, un mirall on cadascun pot projectar-se i retrobar les seves emocions, resultat d'un pensament abstracte que només respon a la condició espiritual de l'ésser", afegeix. La pintura de Vall Palou es basa en l'experimentació i en seguir fidel a la "abstracció orgànica".

Pau Echaz

Periodista i crític d'art

Diari La Vanguardia (05/02/2021)